

El bisbe i el partit catòlic

Dg, 10/01/2021 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Contra el que m'imagino que l'interessat pretenia, no han tingut massa ressò les paraules del bisbe de Solsona, Xavier Novell, a la seva [carta](#) d'aquest diumenge en la qual expressava els seus dubtes davant la convocatòria electoral del proper 14 de febrer. Es queixava que cap dels partits que hi concorren pot representar la doctrina social i moral de l'Església i animava els democristians a presentar-se per separat (per cert, deia que mai no ho han fet; sí que ho han fet, amb un fracàs estrepitos). En aquest tema, novament, el bisbe es desmarca de la posició habitual dels seus col·legues davant les convocatòries electorals, que acostumen a no demanar el vot per cap opció, ni tan sols per les anomenades "democristianes".

Llàstima que el pas de monsenyor Tarancon per la mateixa cadira no deixés la mínima influència al seu actual ocupant. El decisiu prelat al capdavant de l'Església espanyola durant la transició sostenia que l'èxit de la democràcia espanyola passaria perquè cap de les opcions en joc s'identifiqués com el "partit catòlic". De fet, el papa Francesc, ja va dir el maig de 2015 a Roma (a Roma, on Alcide de Gasperi i els seus companys van fundar la DC italiana el 1943) que la participació dels cristians a la política, a la qual animava, no passava per identificar-se en una sola força, corrent polític o opció. Sense menystenir el que ha significat la democràcia cristiana al si de la construcció de l'Europa democràtica, social i liberal després de la II Guerra Mundial, que és molt, és obvi que hi ha compatibilitat entre ser cristià i fer-ho des d'un ampli ventall d'opcions polítiques, fins i tot enfrontades. Catalunya, sense anar més lluny, és un [bon exemple](#) d'aquesta transversalitat. Espero que a Solsona, antic bastió carlista, ara també passi.

Però l'escrit de monsenyor Novell mereix encara alguns comentaris més. El primer és sobre el tema. No és nou. Habitualment, davant les campanyes electorals, el bisbe Xavier fa recomanacions més o menys explícites de vot, a banda d'expressar també de tant en tant les seves opinions polítiques en tant que pastor, és a dir, per

influir sobre els fidels de la diòcesi. Tant me fan les opinions que tingui un bisbe i també trobo saludable que les expressi. Però em sembla absolutament anacrònic i propi de societats immadures que indiqui el sentit del vot als seus fidels. A banda de, segurament, inútil. Tan anacrònic, immadur i inútil com quan parla l'us dels preservatius, per entendre'ns.

El segon comentari té a veure amb l'objecció principal que fa per mostrar la seva contrarietat amb la majoria de partits (de fet, ERC i el PSC, on diu que ara hi ha els democristians): la seva posició davant la llei de l'eutanàsia. A banda de no reconèixer que hi ha posicions cristianes que consideren moralment vàlida l'eutanàsia en determinats casos, curiosament els que recull aquesta llei, d'acord amb el magisteri eclesial, oblida un parell de coses més. Una, que hi ha unes quantes preocupacions més, absolutament vigents, al Sermó de la Muntanya i a l'himne d'Isaïas. I, dues, que el papa reconeix, al mateix discurs que he citat, que la participació política inclou "embrutar-se les mans i de vegades el cor", sense que això hagi de ser cap impediment per un cristià. En realitat, m'estimo més els polítics amb les mans brutes que els que [es renten](#) hipòcritament les mans, també en l'eutanàsia.

I encara hi ha un tercer comentari, crec que significatiu. Tot i que creu que cal mantenir els blocs "independentista i unionista", com si enlloc de Solsona ens parlés des de Belfast (de nou, lluny de la Catalunya real), el senyor bisbe admet que "agradi o no, s'han acabat les eleccions plebiscitàries i les coalicions que generaven". El que demanava [posar-se a favor](#) de la independència amb la mateixa passió que [denigrava](#) els homosexuals reconeix ara que el *cuentu* que predicava s'ha acabat. En fi, ja era hora. Esperem que també pels pobres gais de Solsona.